

POSTANOWIENIE

26 czerwca 2025 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Beata Janiszewska

na posiedzeniu niejawnym 26 czerwca 2025 r. w Warszawie
w sprawie z powództwa A.K. i R.Z.
przeciwko P. spółce akcyjnej w W.
o ustalenie i zapłatę,
na skutek skargi kasacyjnej P. spółki akcyjnej w W.
od wyroku Sądu Okręgowego w Łodzi
z 24 sierpnia 2023 r., III Ca 75/22,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od P. spółki akcyjnej w W. na rzecz A.K. kwotę 2700 (dwa tysiące siedemset) złotych z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego, za czas po upływie tygodnia od dnia doręczenia orzeczenia zobowiązanemu do dnia zapłaty, tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Pozwany P. S.A. w W. (dalej: bank) wniósł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Okręgowego w Łodzi, którym oddalono apelację skarżącego od wyroku Sądu pierwszej instancji wydanego w sprawie o ustalenie i zapłatę toczącej się z powództwa R.Z. i A.K.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania bank wskazał na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.), które dotyczyć miało skutków uznania za abuzywne (art. 385¹ § 1 zd. 1 k.c.) tych postanowień umowy kredytu denominowanego w walucie obcej, które pozwalają kredytodawcy jednostronnie ustalać kurs waluty denominacji. Skarżący dążył w istocie do uzyskania odpowiedzi na pytanie o to, czy taka umowa jest nieważna.

Natura przyczyny kasacyjnej z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. była już przedmiotem bardzo licznych wypowiedzi Sądu Najwyższego i została szczegółowo omówiona m.in. w postanowieniu SN z 31 marca 2025 r., I CSK 963/24, wydanym w sprawie z udziałem pozwanego. Ponowne jej wyjaśnianie jest zatem zbędne.

Wskazana przez bank przyczyna kasacyjna nie istnieje w sprawie w tym sensie, że zidentyfikowany przez pozwanego problem prawny został już rozstrzygnięty. Choć opisane w skardze kwestie dotyczące tematyki kredytów powiązanych z kursem waluty obcej są obiektywnie istotne, a dawniej rzeczywiście budziły poważne wątpliwości i wywoływały rozbieżności w orzecznictwie, to obecnie należy uznać je za wyjaśnione – w kierunku odmiennym od oczekiwanego przez pozwanego – dzięki uchwale Sądu Najwyższego – Izby Cywilnej – z 25 kwietnia 2024 r., III CZP 25/22. Ze wspomnianego judykatu wynika, że skutkiem uznania klauzuli służącej do ustalania kursu waluty obcej, do której kredyt jest indeksowany, za niedozwoloną, a w konsekwencji niewiązącą konsumenta, jest stan, w którym strony nie są związane umową także w pozostałym zakresie. Wobec braku podstaw do podjęcia działań unormowanych w art. 88 § 1 u.s.n., przy rozpoznawaniu

niniejszej sprawy Sąd Najwyższy pozostaje przy tym, na mocy art. 87 § 1 u.s.n., związany stanowiskiem wyrażonym w sentencji tego orzeczenia. We wspomnianej uchwale szeroko umotywowano zajęte w niej stanowiska, toteż powtarzanie tej argumentacji nie jest aktualnie konieczne.

Kierując się przedstawionymi względami, Sąd Najwyższy uznał, że z motywów skargi nie wynika, by zachodziły określone w art. 398⁹ § 1 k.p.c. przyczyny kasacyjne, co uzasadniało odmowę przyjęcia tej skargi do rozpoznania. O kosztach orzeczono zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik sprawy, ich wysokość ustalając na podstawie § 2 pkt 6 w zw. z § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych.

Z uwagi na powyższe, na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c., orzeczono, jak w sentencji postanowienia.

Beata Janiszewska

[J.T.]

[a.ł.]